

František Slunečko / 2. října 1886 Mladá Vožice - 10. prosince 1963 Praha

30.9.2026 - Tomáš Jakl | Vojenský historický ústav Praha

Na začátku října 2026 uplyne 140 od narození Františka Slunečka, pozdějšího významného představitele protinacistického odboje, který byl za své vojenské úspěchy již v roce 1929 povýšen do hodnosti brigádního generála. Přečtěte si text historika VHÚ Praha Tomáše Jakla, který shrnuje Slunečkovu vojenskou kariéru.

František Slunečko se narodil 2. října 1886 v Mladé Vožici, Odmaturoval 21. července 1905 na vyšší reálce s vyučovacím jazykem českým v Českých Budějovicích, poté absolvoval šest semestrů Českého vysokého učení technického v Praze, kde 26. října 1908 složil I. státní zkoušku ze strojíního inženýrství. Dne 28. května 1909 byl odveden a 1. října téhož roku prezentován u rakousko-uherského zeměbraneckého pluku č. 2 ve Svatém Hypolitu. Od roku 1913 byl zaměstnán u státní pošty. Po vypuknutí první světové války byl 3. srpna 1914 mobilizován jako velitel čety zeměbraneckého pluku č. 10 v Mladé Boleslavi.

Na ruské frontě byl již 21. prosince 1914 zajat a v zajetí strávil následující dva roky. Dne 28. července 1916 dobrovolně vstoupil do Srbské armády, kde získal hodnost podporučíka a velení čety v záložním praporu 6. pluku 2. srbské dobrovolnické divize v Oděse. Od prosince 1916 přešel do důstojnické skupiny generála Červinky v Bělgorodu a k 8. čs. střeleckému pluku „Slezskému“. Od 25. června 1917 velel rotě, později praporu. Do vlasti se vrátil 4. srpna 1920 ve funkci zástupce velitele 8. střeleckého pluku, v hodnosti majora.

Po povýšení do hodnosti plukovníka pěchoty převzal 17. listopadu 1922 velení pěšího pluku 8 s posádkou v Českém Těšíně. V roce 1923 se oženil a od 28. února 1929 byl ustanoven velitelem 16. pěší brigády v Místku. V létě téhož roku, 16. července 1929, byl povýšen na brigádního generála. Od 1. října 1930 byl pověřen vedením funkce zástupce velitele Zemského vojenského velitelství Košice a od 31. prosince téhož roku byl do této funkce i ustanoven a vykonával ji až do 31. prosince 1936, kdy byl ustanoven velitelem 12. pěší brigády ve Znojmě podléhající 6. divizi. Od 1. ledna 1938 byl ustanoven zástupcem velitele 6. divize a od 1. 5. 1938 pak velitelem skupiny 2 „Jaromír“ ve III. sboru.

Za mobilizace byl od 23. září do 13. října 1938 velitelem Hraniční oblasti Jemnice. Po Mnichovu byl přidělen velitelství III. sboru v Brně. Po okupaci v roce 1939 se okamžitě zapojil do odboje v rámci Obrany národa a stal se vojenským velitelem oblasti Morava-západ se stanovištěm velitele v Brně. Od roku 1942 se skrýval v ilegalitě v okolí Mnichova Hradiště a pod svým krycím jménem „Alex“ postupně vybudoval ilegální organizaci s rozsáhlými kontakty v Praze a v severních a středních Čechách.

Dne 30. dubna 1945 přijel do Prahy a ujal se vedení domácího vojenského odboje po zatčení generálu Novákovi. Spolu se štábem podplukovníka generálního štábu. Raimunda Mrázka uspořádal organizaci velení vojenských odbojových skupin. Ustanovil generála Karla Kutlvašra vojenským velitelem velké Prahy a generála Fišeru velitelem oblasti západně od Prahy. Po živelném propuknutí povstání v pražských ulicích dopoledne 5. května vydal rozkaz k zahájení vojenských akcí. Aktivoval vojenské velitelství velké Prahy „Bartoš“ a sám se ujal velení velitelství „Alex“ s působností v Čechách, mimo Prahu. Všem mimopražským oblastem vydal rozkaz, aby „stěhovaly naplno“, tedy aby vojensky vystoupily proti Němcům. Prostřednictvím člena svého štábu, plukovníka Sameše, byl v kontaktu s Českou národní radou a dne 6. května navázal spojení s předsedou její vojenské sekce,

kapitánem Nechanským. Dne 8. května odejel do Českého Brodu v čele delegace České národní rady, kde přijal kapitulaci sil generála Reimanna. Po propuštění generála Zdeňka Nováka z pankrácké věznice se generál Slunečko stal jeho zástupcem v čele velitelství „Alex“, které v první polovině května 1945 zajišťovalo vojenské obsazení pohraničních oblastí, odtržených Německem v roce 1938.

Od 26. května 1945 byl ustanoven zástupcem velitele I. sboru. Záhy na to byl 1. srpna 1945 povýšen na divizního generála a od 28. října 1945 se stal velitelem I. sboru. Dnem 1. června 1946 byl, vzhledem k dosažení šedesátileté věkové hranice, přeložen do výslužby.

Po roce 1948 byl uvězněn a vyšetřován v souvislosti s procesem s ilegální organizací „štáb organizace PZ – Pravda zvítězí“. V roce 1951 byl v rámci „akce B“ přinucen se z Prahy vystěhovat do Branžeže u Mnichova Hradiště. Zemřel 10. prosince 1963.

Tomáš Jakl

<https://www.vhu.cz/frantisek-slunecko>